KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT

23. maj 2005 *

I sag T-85/05 R,

Dimos Ano Liosion (Grækenland),

Theodora Goula, Argyris Argyropoulos, Ioannis Manis, Eleni Dalipi, Vasilis Papagrigoriou og Giorgos Fragkalexis, bosat i Ano Liosia (Grækenland),

ved avocat G. Kalavros,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved D. Triantafyllou og L. Flynn, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

* Processprog: græsk.

angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning E(2004) 5522 af 21. december 2004 om ydelse af støtte fra Samhørighedsfonden til anlægsarbejdet »første fase i indretningen af andet affaldsdepot (XYTA) for det vestlige Attika ved Skalistiri i Fyli kommune, Attika (Grækenland)«,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder

1 Affaldshåndteringen i Attika (Grækenland) er reguleret ved den regionale affaldshåndteringsplan beskrevet i den græske lov nr. 3164/2003 (FEK A' 176 af 2.7.2003) (herefter »regionplanen«). Regionplanen blev udarbejdet i henhold til Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald (EFT L 194, s. 39), som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 (EFT L 78, s. 32).

2 Depotet for affald i Ano Liosia (herefter »affaldsdepotet i Ano Liosia«) har været i drift siden 1950. Depotets nuværende drift er blevet godkendt ved akt om godkendelse af miljøvilkår udstedt af den græske regering den 21. marts 1997.

3 Konsulentfirmaet Ernst & Young har foretaget en evaluering af affaldsdepotets drift. Det fremgår af Ernst & Youngs rapport af 26. april 2004, der har overskriften »En vurdering af projekter til håndtering af fast affald i Ano Liosia, endelig rapport« (herefter »Ernst & Young-rapporten«), at affaldsdepotet i Ano Liosia siden 2000 har modtaget en gennemsnitlig affaldsmængde på 5 200 tons affald om dagen, selv om det var besluttet, at depotet fra og med det sjette driftsår kun skulle modtage en daglig mængde på 500 tons affald (Ernst & Young-rapporten, s. 6).

4 Henset til denne situation har den græske regering udarbejdet en ny regional affaldshåndteringsplan. Blandt de steder, som anses for egnede til at placere integrerede affaldshåndteringsanlæg, nævner den græske lov nr. 3164/2003 Grammatiko og Polidendri for det nordøstlige Attika, Keratea og Kropia for det sydøstlige Attika og Skalistiri og Meletani-Mandra for det vestlige Attika.

5 På denne baggrund ansøgte Den Hellenske Republik den 27. november 2003 i medfør af Rådets forordning (EF) nr. 1164/94 af 16. maj 1994 om oprettelse af Samhørighedsfonden (EFT L 130, s. 1) Kommissionen om medfinansiering fra Samhørighedsfonden af anlægsprojektet vedrørende første fase af affaldsdepotet Skalistiri (herefter »ansøgningen om medfinansiering«).

6 Der blev foretaget en vurdering af indvirkningen på miljøet (vurdering af indvirkningen på miljøet af den anden lokalitet til sundhedsmæssig forsvarlig nedgravning af affald for det vestlige Attika udarbejdet af ESDKNA (sammenslutning af kommunalbestyrelser og kommuner i departementet Attika), herefter »ESDKNA-rapporten«) som bekræftede, at lokaliteten i Skalistiri opfyldte betingelserne for at blive indrettet til affaldsdepot, og herefter godkendte den græske

regering ved ministeriel bekendtgørelse af 3. december 2003 miljøvilkårene for projektet til anlæggelse, drift og genopretning af det andet depot til sundhedsmæssig forsvarlig nedgravning af affald fra Attika i Skalistiri (herefter »afgørelsen om godkendelse«). Dette affaldsdepot (herefter »affaldsdepotet i Skalistiri«) skulle erstatte affaldsdepotet i Ano Liosia.

7 Den Hellenske Republik supplerede sin ansøgning om medfinansiering ved fremsendelse af yderligere oplysninger den 6. oktober 2004 og den 4. og 15. november 2004.

8 Den 21. december 2004 vedtog Kommissionen i medfør af forordning nr. 1164/94, og navnlig forordningens artikel 10, stk. 6, beslutning E(2004) 5522 om ydelse af støtte fra Samhørighedsfonden til anlægsarbejdet »første fase i indretningen af andet affaldsdepot (XYTA) for det vestlige Attika ved Skalistiri (herefter »den omtvistede beslutning«).

9 I den omtvistede beslutning fastslås det, at Samhørighedsfonden vil medfinansiere projektet med et beløb på 40 008 750 EUR, dvs. 75% af det samlede beløb.

Retsforhandlinger

10 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 16. februar 2005 har dels kommunalbestyrelsen for Ano Liosia, dels en række fysiske personer, der er bosat i Ano Liosia (herefter samlet betegnet »sagsøgerne«) i medfør af artikel 230 EF anlagt sag med påstand om annullation af den omtvistede beslutning.

11 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 24. februar 2005 i medfør af artikel 104 i Rettens procesreglement og artikel 242 EF har sagsøgerne indgivet den foreliggende begæring om foreløbige forholdsregler, hvorved gennemførelsen af den omtvistede beslutning begæres udsat, indtil Retten har truffet afgørelse i hovedsagen.

12 Den 11. marts 2005 har Kommissionen indgivet skriftligt indlæg vedrørende begæringen om foreløbige forholdsregler. I sit indlæg har Kommissionen nedlagt påstand om, at begæringen afvises, subsidiært, at den ikke tages til følge.

13 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 31. marts 2005 har Kommissionen i henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 1, rejst en formalitetsindsigelse i hovedsagen og herved nedlagt påstand om, at søgsmålet om annullation af den omtvistede beslutning afvises, idet det er åbenbart, at dette ikke kan antages til realitetsbehandling. Endvidere har Kommissionen nedlagt påstand om, at sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

14 I medfør af artikel 242 EF og 243 EF, jf. artikel 225, stk. 1, EF, kan Retten, hvis den skønner at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler

15 Artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement bestemmer, at begæringer om foreløbige forholdsregler skal angive søgsmålets genstand, de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, samt de faktiske og retlige grunde til, at den begærede

foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget (fumus boni juris). Disse betingelser er kumulative, således at der ikke kan anordnes foreløbige forholdsregler, når en af dem ikke er opfyldt (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14.10.1996, sag C-268/96 P(R), SCK og FNK mod Kommissionen, Sml. I, s. 4971, præmis 30).

16 Retten har under hensyn til sagens akter fundet, at den er i besiddelse af alle de nødvendige oplysninger for at kunne træffe afgørelse om den foreliggende begæring om foreløbige forholdsregler, uden at det forinden er nødvendigt at høre parternes mundtlige bemærkninger.

Parternes argumenter

Formaliteten

17 Sagsøgerne har gjort gældende, dels, at deres begæring om foreløbige forholdsregler opfylder alle betingelserne i procesreglementets artikel 104, stk. 2, dels, at hovedsagen kan antages til realitetsbehandling. Herved har sagsøgerne gjort gældende, at de er umiddelbart og individuelt berørt af den omtvistede beslutning, selv om denne er adresseret til Den Hellenske Republik.

18 Til støtte herfor har sagsøgerne gjort gældende, at Ano Liosia kommune tilhører »den lukkede kreds« af »ofre« for anlægsprojektet for affaldsdepotet i Skalistiri, og at kommunen vil lide helt særlig skade. Driften af affaldsdepotet i Ano Liosia, som blev påbegyndt i 1950, har allerede medført enorme skadevirkninger, i særdeleshed

miljømæssige, økonomiske og sociale forringelser. Navnlig er værdien af grundstykkerne på kommunens område faldet drastisk på grund af driften af affaldsdepotet i Ano Liosia. Affaldsdepoterne i Ano Liosia og i Skalistiri vil være til hinder for udnyttelsen af mere end 15 000 ar, som kunne være blevet anvendt til forskellige udviklingsprojekter. Disse grundstykker, der ifølge sagsøgerne er eller vil blive ubrugelige på grund af oprettelsen af affaldsdepotet i Skalistiri, omfatter bl.a. grundstykker beregnet til at anlægge en kommunal park, grønne områder og sportsanlæg.

19 De sagsøgende fysiske personer er ligeledes umiddelbart og individuelt berørt af den omtvistede beslutning. Disse sagsøgere har bopæl i et socialt boligbyggeri, der ligger ca. en kilometer fra det sted, hvor affaldsdepotet i Skalistiri skal anlægges. Sagsøgerne har anført, at deres livsbetingelser, der hidtil har været tålelige, og som har gjort det muligt for dem at drage fordel af naturmiljøet, vil blive totalt forandret af det pågældende projekt.

20 Kommissionen har gjort gældende, at den foreliggende begæring skal afvises, da den ikke opfylder betingelserne i procesreglementets artikel 104, stk. 2, som fortolket i retspraksis, og da det søgsmål om annullation af den omtvistede beslutning, som begæringen knytter sig til, i sig selv bør afvises. Hvad angår sidstnævnte har Kommissionen henvist til Domstolens dom af 2. april 1998, Greenpeace Council m.fl. mod Kommissionen (sag C-321/95, Sml. I, s. 1651, herefter »Greenpeace-dommen«), og har anført, at sagsøgerne hverken er individuelt eller umiddelbart berørt af den omtvistede beslutning i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 230, stk. 4, EF. Hvad navnlig angår påstanden om afvisning af søgsmålet, fordi det er anlagt af Ano Liosia kommune, har Kommissionen gjort gældende, at selv hvis det antages, at denne kommune kan anses for individuelt berørt af den omtvistede beslutning, er kommunen dog ikke umiddelbart berørt heraf. Den omtvistede beslutning, som godkender finansieringen af et projekt, der allerede er besluttet på nationalt plan, er ifølge Kommissionen alene af økonomisk karakter, og den berører kun kommunen samt de øvrige sagsøgere indirekte, ligesom den ikke i sig selv ændrer deres retsstilling.

Fumus boni juris

21 Sagsøgerne har gjort gældende, at den omtvistede beslutning er i strid med formålet om bevaring, beskyttelse og forbedring af miljøkvaliteten, om beskyttelse af folkesundheden og om en forsigtig og fornuftig udnyttelse af naturressourcerne, og at beslutningen derfor tilsidesætter dels den primære fællesskabsret (artikel 2 EF, 4 EF og 174 EF), dels en række bestemmelser i den afledte fællesskabsret, bl.a. bestemmelser, der fastsætter forpligtelser for Den Hellenske Republik til at forhindre eller nedbringe affaldsproduktionen og affaldets skadevirkninger samt til at håndtere og nyttiggøre affaldet, således at der ikke skabes fare for menneskers sundhed og miljøet (forpligtelser som følger af artikel 3, 4 og 6 i direktiv 75/442 og af artikel 3 og 4 i direktiv 91/156). Desuden tilsidesættes bestemmelser, der pålægger Den Hellenske Republik at træffe forebyggende foranstaltninger mod forurening (artikel 3 i Rådets direktiv 96/61/EF af 24.9.1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening (EFT L 257, s. 26)) og at udarbejde vurderinger af indvirkningen på miljøet (artikel 1 i Rådets direktiv 85/337/EØF af 27.6.1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (EFT L 175, s. 40), som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3.3.1997 (EFT L 73, s. 5)), ligesom en række lovbestemmelser i græsk national ret tilsidesættes.

22 Til støtte for disse argumenter har sagsøgerne anført, at oprettelsen af affaldsdepotet i Skalistiri i praksis vil være en udvidelse af affaldsdepotet i Ano Liosia, som grænser op til Skalistiri, og som anvender samme indgang, samme faste anlæg og samme biologiske behandling af nedsivninger. Ano Liosia modtager ifølge sagsøgerne på grund af det eksisterende affaldsdepot 1 300 tons affald og 300 tons ubehandlet slam fra bioanlægget i Psyttaleia til det genvindingsanlæg, som er installeret på stedet, samt et betydeligt antal tons hospitalsaffald til det forbrændingsanlæg, som er installeret på stedet, dvs. til hele affaldsdepotet i alt 6 500 tons affald per dag. Fremover vil Ano Liosia fortsat skulle modtage 1 072 500 tons affald om året (3 000 tons per dag) og yderligere 1 300 tons, der behandles på det mekaniske genvindingsanlæg, 300-800 tons slam og 25 tons farligt og smitsomt affald per dag, selv om regionplanen forudsætter en mængde på kun 330 000 tons affald om året. Sagsøgerne har anført, at Skalistiri i medfør af artikel 21 i den græske lov

nr. 2742 (FEK A' 207 af 7.10.1999) er udlagt som absolut beskyttelsesområde og som område, hvor det naturlige miljø skal genetableres. Sagsøgerne har henledt opmærksomheden på, at området er delvist dækket af skov, at den del, der er uden skov, skal gentilplantes med skov, at der er private grundstykker i området, hvis benyttelse til affaldsdepot anfægtes og derfor ikke kan anvendes til dette formål, og at det ifølge en undersøgelse foretaget af ESDKNA ikke er det mest hensigtsmæssige område til et affaldsdepot, idet området ved Meletani-Mandra ville være mere egnet. Driften af affaldsdepotet i Skalistiri ville få katastrofale konsekvenser for Ano Liosias miljø, for sagsøgernes sundhed, for værdien af grundstykkerne i kommunen og for kommunens udvikling (jf. præmis 18 ovenfor).

23 Kommissionen finder ikke, at den af sagsøgerne hævdede ulovlighed på nogen måde fremgår af begæringen om foreløbige forholdsregler og har derfor anført, at begæringen umiddelbart savner begrundelse (fumus boni juris).

24 Navnlig redegøres der i begæringen ikke for, hvorfor den omtvistede beslutning tilsidesætter forpligtelserne i de af sagsøgerne påberåbte bestemmelser. Kommissionen har gjort gældende, at den omtvistede beslutning tværtimod foregår med et godt eksempel hvad angår miljøvilkår, og sikrer at alle miljøbeskyttelses- og sundhedsbeskyttelseskrav overholdes, idet der heri fastsættes særlige kriterier for overholdelsen af miljøvilkår med henblik på at forbedre affaldshåndteringen i Grækenland, og idet finansieringen af projektet gøres betinget af, at disse forpligtelser overholdes inden for de fastsatte frister.

Uopsættelighed

25 Sagsøgerne har gjort gældende, at gennemførelsen af den omtvistede beslutning vil påføre det naturlige miljø en alvorlig og uoprettelig skade samt skade kommunens

økonomi, herunder med hensyn til værdien og anvendelsen af grundstykker samt befolkningens sundhed. Sagsøgerne har gjort gældende, at beslutningen er til skade for det naturlige miljø af de ovenfor anførte grunde (jf. præmis 22). Uopsættelighed skyldes, at den græske regering allerede har underskrevet kontrakten vedrørende projektet af 2. november 2004, at denne kontrakt allerede er trådt i kraft, at procedurerne for undersøgelse og gennemførelse af dette projekt allerede er påbegyndt og skrider meget hurtigt frem, og at de dertil knyttede udgifter er afholdt. Som tiden går, vil der påløbe yderligere udgifter og iværksættes procedurer, som er til skade for private rettigheder. Oprettelsen af affaldsdepotet i Skalistiri forringer værdien af kommunens jordområder og fratager kommunen og dens indbyggere, herunder sagsøgerne, muligheden for at anvende adskillige hektarer til at bygge infrastrukturanlæg til sportslige og kulturelle formål (jf. præmis 18 ovenfor).

26 Sagsøgerne har hævdet, at det vil være særdeles vanskeligt og forbundet med store omkostninger at genoprette de tidligere forhold i området. Risikoen for tab er overhængende, og der foreligger derfor uopsættelighed.

27 Kommissionen finder ikke, at betingelsen om uopsættelighed er opfyldt.

28 For det første er en udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede beslutning ikke nødvendig for at undgå, at det påståede tab opstår. Affaldsdepotet i Ano Liosia har således for det første været i drift siden 1950, og en medfinansiering af et projekt til erstatning af dette affaldsdepot med et andet, a fortiori uden for kommunegrænsen, kan ikke anses for at forværre den nuværende situation og endnu mindre for at skabe en uopsættelig situation.

29 For det andet er det påståede tab ikke en følge af den omtvistede beslutning, som er en beslutning om medfinansiering, men skyldes nationale græske afgørelser, dvs. regionplanen og de græske myndigheders endelige valg af lokaliteten ved Skalistiri. En udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede beslutning vil således ikke kunne forhindre det påstående tab.

30 For det tredje har sagsøgerne haft mulighed for at indbringe de nationale afgørelser for de nationale retter. Tilstedeværelsen af denne mulighed, der ifølge Kommissionens oplysninger er blevet benyttet, medfører, at den foreliggende sag om foreløbige forholdsregler på ingen måde er uopsættelig.

31 For det fjerde kan den påståede risiko for at lide tab ikke anses for overhængende, idet de påstående økonomiske, sundhedsmæssige og miljømæssige konsekvenser ifølge Kommissionen er vage, ubegrundede og uvisse. Tværtimod er det tydeligt, at der ikke foreligger uopsættelighed, eftersom den omtvistede beslutning kræver, at alle vilkår med henblik på beskyttelsen af miljøet overholdes, og giver Kommissionen mulighed for at sikre overvågningen heraf, navnlig gennem muligheden for at suspendere finansieringen i tilfælde af overtrædelse af disse vilkår.

32 Kommissionen har for det andet gjort gældende, at sagsøgerne ikke har ført bevis for, at tabet er alvorligt og uopretteligt.

33 Det påstående tab, dvs. en forringelse af miljøet, økonomien og samfundet, herunder hvad angår et sådant projekts konsekvenser for værdien af grundstykkerne, er vagt og hypotetisk.

34 Det tab, som består i en nedgang i værdien af grundstykkerne på kommunens område, er ifølge retspraksis hverken alvorligt eller uopretteligt. Under alle omstændigheder er dette tab allerede opstået som følge af den nuværende situation, der har eksisteret siden 1950. Det tab, som består i, at det er umuligt at udnytte kommunens grundstykker, der ville kunne anvendes til rekreative og sportslige aktiviteter, er ganske hypotetisk. Desuden har den nuværende situation allerede gjort det umuligt at anvende grundstykkerne til sådanne formål.

35 Det tab, som skulle følge af den omtvistede beslutnings negative konsekvenser for miljøet og for menneskers sundhed, heriblandt sagsøgerne, er vagt, hypotetisk og ikke godtgjort. Sagsøgerne har ikke forklaret, hvordan den omtvistede beslutning medvirker til at forværre den nuværende situation, som allerede er særdeles problematisk, fordi mætningspunktet er nået på det eksisterende affaldsdepot. Kommissionen har anført, at den omtvistede beslutning derimod medvirker til at løse de nuværende problemer og gør det muligt at sikre overholdelsen af alle de vilkår, som er nødvendige for beskyttelsen af miljøet.

Afvejning af hensyn

36 Kommissionen har anført, at hensynet til hele Attikas befolkning og til at beskytte regionens miljø i overensstemmelse med fællesskabsretten, navnlig direktiv 75/442, og med regionplanen, under alle omstændigheder klart må veje tungere end hensynet til en kommune med nogle få tusinde indbyggere. En udsættelse af beslutningens gennemførelse vil give anledning til yderligere forsinkelser og til en overfyldning af det eksisterende affaldsdepot med katastrofale konsekvenser til følge. Kommissionen har gjort gældende, at den nuværende situation er så problematisk, at den allerede har anlagt et søgsmål med påstand om, at det fastslås, at Den Hellenske Republik har tilsidesat sine forpligtelser på miljøområdet (verserende sag C-502/03, Kommissionen mod Grækenland, EUT 2004 C 47, s. 15). Søgsmålet er anlagt med henblik på at lovliggøre situationen, hvilket tillige er de græske myndigheders formål med at gennemføre deres regionplan, som omfatter oprettelsen af et nyt depot i Skalistiri, og som i henhold til den omtvistede beslutning vil blive medfinansieret af Samhørighedsfonden.

Rettens bemærkninger

Indledende bemærkninger vedrørende formaliteten

37 Indledningsvist bemærkes, at det ifølge fast retspraksis i henhold til betingelserne i procesreglementets artikel 104, stk. 2, er nødvendigt, at de væsentlige faktiske og

retlige omstændigheder, som begæringen er baseret på, fremgår sammenhængende og forståeligt af selve begæringen (jf. kendelse afsagt af Rettens præsident den 7.5.2002, sag T-306/01 R, Aden m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 2387, præmis 52, og af 10.11.2004, sag T-303/04 R, European Dynamics mod Kommissionen, Sml. II, s. 3889, præmis 63 og 64).

38 Som Kommissionen med rette har anført, må det i det foreliggende tilfælde konstateres, at begæringen ikke indeholder mange oplysninger, som gør det muligt for Retten at tage stilling til, om det umiddelbart er begrundet at anordne de begærede foreløbige forholdsregler. Selv om begæringen er kortfattet og uklart formuleret, indeholder den en række anbringender og argumenter til godtgørelse af, at betingelserne for, at der foreligger fumus boni juris og uopsættelighed, er opfyldt, hvilket har gjort det muligt for Kommissionen at fremsætte sine bemærkninger på behørig vis samt for Retten at tage stilling hertil. Under disse omstændigheder kan det ikke fastslås, at begæringen skal afvises, fordi den ikke opfylder betingelserne i procesreglementets artikel 104, stk. 2.

39 For så vidt angår Kommissionens argument om, at begæringen om foreløbige forholdsregler må afvises, eftersom hovedsagen åbenbart må afvises, bemærkes, at efter fast retspraksis bør spørgsmålet, om hovedsagen kan antages til realitetsbehandling, som hovedregel ikke behandles under en sag om foreløbige forholdsregler, da afgørelsen i hovedsagen herved kan foregribes. Når det som i det foreliggende tilfælde gøres gældende, at begæringen om foreløbige forholdsregler udspringer af en hovedsag, som åbenbart må afvises, kan det imidlertid være nødvendigt at fastslå, at der foreligger omstændigheder, som viser, at hovedsagen ud fra en umiddelbar betragtning kan antages til realitetsbehandling (kendelse afsagt af Rettens præsident den 15.2.2000, sag T-1/00 R, Hölzl m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 251, præmis 21, og af 10.2.2005, sag T-291/04 R, Enviro Tech Europe og Enviro Tech International mod Kommissionen, Sml. II, s. 475, præmis 61).

40 Henset til de oplysninger, der er fremlagt for Retten, kan der i den foreliggende sag rejses alvorlig tvivl om, hvorvidt sagsøgerne er umiddelbart og individuelt berørt af den omtvistede beslutning.

41 For det første må sagsøgende fysiske personer, der ikke er adressater for den omtvistede beslutning, godtgøre, at den pågældende beslutning rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som en adressat ville være blevet (dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, på s. 414, org.ref.: Rec. s. 197, på s. 223, og af 25.7.2002, sag C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, Sml. I, s. 6677, præmis 36).

42 Som Kommissionen har anført, ligner sagsøgernes situation umiddelbart situationen for sagsøgerne i den sag, som gav anledning til Greepeace-dommen. I denne dom fastslog Domstolen, at fysiske personer, hvis særlige situation der ikke var blevet taget hensyn til ved udfærdigelsen af beslutningen, ikke var individuelt berørt af en beslutning adresseret til en medlemsstat om at yde økonomisk støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling til opførelse af to elektricitetsværker (Greenpeace-dommen, præmis 28).

43 Ano Liosia kommune skal ligeledes på grundlag af præcise omstændigheder godtgøre, at den omtvistede beslutning rammer denne på grund af en faktisk situation, der adskiller den fra alle andre, herunder i den foreliggende sag fra alle andre kommuner i Attika, bl.a. Fyli kommune på hvis område det nye affaldsdepot skal placeres (jf. i denne retning kendelse afsagt af Rettens præsident den 7.7.2004, sag T-37/04 R, Região autónoma dos Açores mod Rådet, Sml. II, s. 2153, præmis 112 og 120 og den deri nævnte retspraksis).

44 Desuden rejser sagen formalitetsspørgsmål både i forhold til kommunen og i forhold til de fysiske personer, som har indgivet begæringen, navnlig vedrørende kriteriet om, at de skal være umiddelbart berørt. Det følger af fast retspraksis, at for at en sagsøger kan anses for at være umiddelbart berørt, skal den anfægtede fællesskabsforanstaltning umiddelbart have indvirkning på den pågældendes retsstilling, og foranstaltningen må ikke overlade et skøn til adressaterne, der skal gennemføre den, men gennemførelsen skal ske helt automatisk, udelukkende i medfør af fællesskabsretsreglerne og uden anvendelse af andre mellemkommende regler (Domstolens dom af 5.5.1998, sag C-386/96 P, Dreyfus mod Kommissionen, Sml. I, s. 2309, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis, og Rettens kendelse af 15.3.2004, sag T-139/02, Institouto N. Avgerinopoulou m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 875, præmis 62 og den deri nævnte retspraksis).

45 I det foreliggende tilfælde er den omtvistede beslutning en beslutning om medfinansiering af et projekt, som er blevet udpeget af de græske myndigheder ved lov og nationale administrative afgørelser. Som Kommissionen har anført, fremgår det således, at den fællesskabsfinansiering, som er blevet bevilliget til oprettelsen af et nyt affaldsdepot i Skalistiri, kun indirekte medvirker til projektets iværksættelse. Det fremgår af sagsakterne, at de græske myndigheder på grund af problemerne i relation til driften af affaldsdepotet i Ano Liosia efter al sandsynlighed ville have været nødt til at oprette et nyt affaldsdepot, uanset om projektet ville opnå fællesskabsfinansiering. Under alle omstændigheder havde de græske myndigheder allerede valgt at placere affaldsdepotet i Skalistiri, før Kommissionen besluttede at hjælpe med finansieringen af projektet. Endelig bemærkes, at det ikke umiddelbart fremgår af sagsakterne, at den omtvistede beslutning ikke overlader nogen skønsmargin til de græske myndigheder, der er ansvarlige for projektets gennemførelse (jf. kendelsen i sagen Institouto N. Avgerinopoulou m.fl. mod Kommissionen, præmis 68-70).

46 I en sådan situation kan det ikke udelukkes, at Retten under realitetsbehandlingen vil nå til det resultat, at det alene er de græske myndigheders beslutning, der i givet fald vil kunne skade de miljømæssige rettigheder, som sagsøgerne påberåber sig, og at den omtvistede beslutning vedrørende fællesskabsfinansiering af projektet følgelig kun kan være af indirekte betydning for disse rettigheder (jf. i denne retning

Greenpeace-dommen, præmis 30 og 31, og kendelsen i sagen Institouto N. Avgerinopoulou m.fl. mod Kommissionen, præmis 70).

47 Selv om der henset til parternes argumenter på dette stadium af proceduren er alvorlig grund til at betvivle, at sagsøgerne er umiddelbart og individuelt berørt af den omtvistede beslutning, finder Retten det ufornødent under den foreliggende sags omstændigheder at fortsætte sin behandling af spørgsmålet om, hvorvidt annullationssøgsmålet ud fra en umiddelbar betragtning kan antages til realitetsbehandling. Af de nedenfor anførte grunde har sagsøgerne nemlig under alle omstændigheder ikke godtgjort, at det er uopsætteligt at anordne de begærede foreløbige forholdsregler.

Uopsættelighed

48 Det fremgår af fast retspraksis, at det ved spørgsmålet om, hvorvidt en begæring om foreløbige forholdsregler er uopsættelig, skal vurderes, om det er nødvendigt, at der træffes en foreløbig afgørelse for at undgå, at den begærende part udsættes for et alvorligt og uopretteligt tab (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 6.2.1986, sag 310/85 R, Deufil mod Kommissionen, Sml. s. 537, præmis 15, samt kendelse afsagt af Rettens præsident den 30.6.1999, sag T-13/99 R, Pfizer Animal Health mod Rådet, Sml. II, s. 1961, præmis 134).

49 Den part, der indgiver en sådan begæring, skal dokumentere ikke at kunne afvente afgørelsen i hovedsagen uden at blive påført et sådant tab (jf. kendelse afsagt af Domstolens præsident den 8.5.1991, sag C-356/90 R, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 2423, præmis 23, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 15.11.2001, sag T-151/01 R, Duales System Deutschland mod Kommissionen, Sml. II, s. 3295, præmis 187).

50 Det skal ikke være godtgjort med absolut vished, at tabet er nært forestående. Det er tilstrækkeligt, navnlig når tabets indtræden afhænger af, at der foreligger en flerhed af faktorer, at det er forudsigeligt med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed. Sagsøgeren skal ikke desto mindre fortsat føre bevis for de faktiske omstændigheder, der begrunder, at der er udsigt til et sådant alvorligt og uopretteligt tab (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14.12.1999, sag C-335/99 P(R), HFB m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 8705, præmis 67, og den 12.10.2000, sag C-278/00 R, Grækenland mod Kommissionen, Sml. I, s. 8787, præmis 15).

51 Som Kommissionen med rette har anført, må det i denne forbindelse konstateres, at det tab, som sagsøgerne har påberåbt sig, dvs. forringelsen af miljøet, de negative sundhedsmæssige konsekvenser som følge heraf, værdiforringelsen af grundstykkerne på kommunens område og kommunens manglende mulighed for at anvende visse grundstykker til forskellige sociale aktiviteter, er vagt, hypotetisk og ikke understøttet af beviser. Et så uvist tab kan ikke begrunde, at den begærede udsættelse anordnes (jf. kendelse afsagt af Domstolens præsident den 15.6.1987, sag 142/87 R, Belgien mod Kommissionen, Sml. s. 2589, præmis 25, og den 16.7.1993, sag C-296/93 R, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 4181, præmis 26, samt kendelse afsagt af Rettens præsident den 10.11.2004, sag T-316/04 R, Wam mod Kommissionen, Sml. II, s. 3917, præmis 31).

52 Navnlig indeholder begæringen intet bevis for de konsekvenser, som gennemførelsen af den omtvistede beslutning vil have for sagsøgernes sundhed og generelt for Ano Liosias indbyggeres sundhed. Tilsvarende er det tilstrækkeligt at konstatere, at argumentet om, at miljøet vil blive forringet, er vagt og ikke bygger på nogen beviser. Sagsøgerne har blot kritiseret beslutningen i generelle vendinger, hvilket illustreres af argumentet om, at Skalistiri er et absolut beskyttelsesområde og et skovområde, samt af argumentet om, at Ano Liosia vil blive nødt til at modtage et ton affald mere end den mængde, som er forudset i regionplanen, idet ingen af disse argumenter er understøttet af beviser eller nærmere forklaringer. Sagsøgerne har således alene kritiseret, at der oprettes et affaldsdepot i nærheden af Ano Liosia, men har ikke forklaret, hvorfor konsekvenserne af dette konkrete projekt er til skade for miljøet, og så meget desto mere, hvorfor det fører til et alvorligt og uopretteligt tab. For så vidt som den omtvistede beslutning henviser til, at der er opstillet strenge

miljøvilkår for oprettelsen af det nye affaldsdepot (jf. bl.a. punkt 12 i bilag I til den omtvistede beslutning og beslutningen om godkendelse), og henset til at ESDKNA-rapporten konkluderede, at Skalistiri var egnet til dette formål (ESDKNA-rapporten, s. 16-18 og s. 23), tilkom det sagsøgerne at fremlægge beviser, som kunne afkræfte denne analyse, og at forklare, hvorfor nævnte beslutning ville påføre dem det påståede tab, hvilket de på ingen måde har gjort.

53 Eftersom sagsøgerne derimod anerkender, at driften af affaldsdepotet i Ano Liosia har været problematisk i flere årtier og allerede har skabt problemer for kommunen og dens indbyggere, er det ikke forklaret i begæringen, hvorledes den nuværende situation vil blive forværret, og heller ikke hvordan en situation, der har bestået i flere år, kan udgøre en uopsættelig situation, som begrunder en øjeblikkelig udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede beslutning.

54 Sagsøgernes argument om, at det er umuligt for kommunen at anvende visse grundstykker til rekreative, sociale, kulturelle og sportslige aktiviteter, er hypotetisk. Som sagsøgerne selv har anført, er der tale om forslag til en fremtidig udvikling af området. Desuden indeholder begæringen ikke en konkret redegørelse for disse forslag og anfører ikke, hvorfor det tab, som sagsøgerne mener er en følge heraf, er alvorligt og uopretteligt. Sådanne omstændigheder udgør ikke en risiko for et aktuelt tab, men en fremtidig, ubestemt og usikker risiko (kendelse afsagt af Rettens præsident den 13.5.1993, sag T-24/93 R, CMBT mod Kommissionen, Sml. II, s. 543, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

55 Hvad angår argumentet om, at prisen for grundstykkerne vil falde, bemærkes, at bortset fra at et sådant tab, som er et økonomisk tab, i princippet ikke kan anses for et alvorligt og uopretteligt tab (kendelsen i sagen Enviro Tech Europe og Enviro Tech International mod Kommissionen, præmis 74 og den deri nævnte retspraksis), har sagsøgerne desuden heller ikke forklaret, hvordan den omtvistede beslutning medvirker til et sådant tab. Tværtimod har sagsøgerne anerkendt, at den nuværende situation allerede har ført til, at prisen for grundstykkerne i kommunen har været faldende siden 1950.

56 Endelig kan det konstateres, at hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt det påståede tab er uopretteligt, har sagsøgerne blot anført et generelt argument om, at det er særdeles vanskeligt og forbundet med store omkostninger at genoprette de tidligere forhold i området, uden at anføre nogen begrundelse for dette argument.

57 Det følger heraf, at sagsøgerne ikke har fremlagt sådanne beviser, at retten kan fastslå, at det påståede tab er alvorligt og uopretteligt, eller kan anse det påståede tab for sikkert og nært forestående i den forstand, hvori disse udtryk er anvendt i retspraksis.

58 Desuden bemærkes, at sagsøgerne ikke på nogen måde har godtgjort, at det er nødvendigt at udsætte gennemførelsen af den omtvistede beslutning for at undgå det påståede tab.

59 At den græske regering allerede underskrev kontrakten vedrørende det omhandlede projekt den 2. november 2004, at denne kontrakt allerede er trådt i kraft, at procedurerne for undersøgelse og gennemførelse af nævnte projekt allerede er påbegyndt og skrider meget hurtigt frem, og at de dertil knyttede udgifter er afholdt, er ikke i sig selv tilstrækkeligt til at godtgøre, at der foreligger en uopsættelig situation, som kan begrunde en udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede beslutning.

60 For det første er muligheden for at anfægte de nationale afgørelser, således som Kommissionen med rette har anført, en mere egnet og hensigtsmæssig måde at beskytte sagsøgernes interesser på. Da denne mulighed foreligger, kan det derfor ikke antages, at begæringen vedrører en uopsættelig situation (jf. i denne retning kendelsen i sagen Região autónoma dos Açores mod Rådet, præmis 162 og den deri nævnte retspraksis, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 25.6.2002, sag T-34/02 R, B mod Kommissionen, Sml. II, s. 2803, præmis 93).

61 For det andet må det konstateres, at den omtvistede beslutning tillader Kommissionen at suspendere den omhandlede finansiering i tilfælde af, at projektets miljømæssige aspekter ikke overholdes (bilag I til den omtvistede beslutning, punkt 12). I en sådan situation, hvor Kommissionen har mulighed for, og endog pligt til, at kontrollere, at der ikke påføres miljøet skade som led i projektets gennemførelse, og i givet fald at sanktionere sådanne miljøovertrædelser ved at suspendere finansieringen af projektet (bilag III til den omtvistede beslutning, punkt 4), må det konkluderes, at der med hensyn til beskyttelsen af de miljømæssige interesser ikke foreligger uopsættelighed (jf. i denne retning kendelsen i sagen Região autónoma dos Açores mod Rådet, præmis 183 og 184 og den deri nævnte retspraksis).

62 Endelig er der desuden anledning til at betvivle nødvendigheden af at udsætte gennemførelsen af den omtvistede beslutning, for så vidt som sagsøgerne — henset til den omstændighed, at de græske myndigheder allerede havde valgt at placere det nye affaldsdepot i Skalistiri, og at de havde vedtaget alle de nødvendige beslutninger for at påbegynde gennemførelsen af projektet — ikke konkret har godtgjort, at udsættelsen af denne beslutning, som er en beslutning om medfinansiering, nødvendigvis vil kunne ændre den nuværende situation og forhindre, at sagsøgerne vil lide det påståede tab (jf. i denne retning kendelsen i sagen European Dynamics mod Kommissionen, præmis 66, 69 og 70).

63 Under disse omstændigheder må det konkluderes, at det ikke på baggrund af oplysningerne i sagens akter kan anses for bevist, at sagsøgerne vil lide et alvorligt og uopretteligt tab, såfremt de begærede foreløbige forholdsregler ikke anordnes.

64 Følgelig har sagsøgerne ikke godtgjort, at betingelsen vedrørende uopsættelighed er opfyldt. Begæringen om foreløbige forholdsregler bør derfor ikke tages til følge, og det er ufornødent at tage stilling til formaliteten eller at undersøge, om de øvrige betingelser for at anordne foreløbige forholdsregler er opfyldt.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 23. maj 2005.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident